

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΝΑΥΑΓΙΣΜΕΝΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

(Αληθινόν επεισόδιον του Γαλλοϊσπανικού πολέμου των Άντιλλών του 17ου αιώνας)

Ἡ θύελλα εἶχε ξεσπάσει μὲ ὄλη τῆς τῆ λύσσα. Τὰ κύματα ἔσκαζαν ἄγρια καὶ πελώρια στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς καὶ προχωροῦσαν κυλῶντας ὡς τὶς φουτιές, σαρόνοντας ὅ,τι ἐφύσσαν στὸ δρόμο τους.

Ἡ δόνα Ἰσαβέλλα Ἀβιλάρ, ἡ μοναχοκόρη τοῦ δὸν Ροντριγκές Ἀβιλάρ, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους καλλιεργητὰς τῆς Κούβας, καθόταν στὸ σαλόνι τῆς ἀγορκαίας της, καί, μὲ τὸ μέτωπο ἀκουμασμένο στὸ τῆγμα

τοῦ παραθύρου, παρακολουθοῦσε τὸ τρομερὸ καὶ φοβερὸ θέαμα τῆς τρικυμίας.

Ἡ νέα κόρη κατείχετο ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἀνησυχία. Ὁ πατέρας, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει γιὰ μερικὲς ἐπείγεινες δουλειές του στὴν Ἀβάνα, θὰ ἐπέστρεφε τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὅστερ' ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἀπουσία. Ἡ Ἰσαβέλλα παρακαλοῦσε μὲ ὄλη τῆς τὴν καρδιά νὰ τοῦ εἶχε τύχη κανένα ἐμπόδιο, γιὰ ν' ἀναβίη τὴν ἐπιστροφή του ὡς θύου νὰ πάη ἡ τρικυμία. Δὲν φοβόταν μόνο τὴν τρικυμία ἡ Ἰσαβέλλα, φοβόταν καὶ τοὺς τρομεροὺς Γάλλους κουρσάρους, οἱ ὁποῖοι ἐλημναινοῦν τότε τὶς Ἀντίλλες κ' οἱ ὁποῖοι μὲ τέτοιον καιρὸ ἔκαναν συνήθως τὶς ἐπιδρομὲς τους.

Ἀπορροφημένη καθὼς ἦταν ἀπὸ τὶς σκέψεις της, ἡ νέα κόρταζε ἀρηρημένη, μὲσ' ἀπ' τὰ τῆγμα ποὺ ἔσταζαν, τὰ μεγάλα δέντρα τοῦ πάρκου νὰ λυγίζουν στὴν ὀριή τοῦ ἀνέμου, σάν καλάμα, δταν ἔξαφνα τῆς φάνηκε πὼς ἀκούσε στὸ διπλανὸ δωμάτιο φωνὲς καὶ βήματα. Ἀμέσως φοβισμένη ἄρπασε τὸ παράθυρο καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα. Ἐκεῖ βρέθηκε μπροστὰ στὸν ἐπιστάτη τοῦ πατέρα της, τὸ γέρο-Ζοξέ, ὁ ὁποῖος ἐτοιμαζόταν νὰ μπηγῆ τὴ στιγμή ἐκείνη μὲσ' στὸ σαλόνι. Ἦταν γλωμῶς, λαχανιασμένος, ἔσταζε ὀλόκληρος ἀπὸ νερὸ καὶ φαινόταν κριεμμένος ἀπὸ μιὰ μεγάλῃ ταραχῇ.

— Θέε μου! φώναξε ἡ Ἰσαβέλλα, ἐνόηοντας τὰ χέρια της, μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ ἀγωνία. Τί συμβαίνει, Ζοξέ; Μίλα! Πού εἶνε ὁ πατέρας μου;

— Ἦναχάστε, σενοιοῦρα, ἀπάντησε ὁ ἐπιστάτης. Δὲν πρόκειται γιὰ τὸν πατέρα σας... Χάρης στὸ Θεό, ὁ δὸν Ἀβιλάρ θὰ βροσκεταί ἐν ἀσφαλείᾳ... Μὴ φοβάστε... Ἐνας πειρατὴς ἔπασε τὰ χέρια μας... Ἐνας ἀπὸ τοὺς πὸ τρομεροὺς κουρσάρους... ὁ πλοίαρχος Μισέλ. Σέρετε, ἐκεῖνος ποὺ ἐκρίνετε τὸν Καμπές...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄφωνη κ' ἀκίνητη, κατάπληκτη ἀπὸ τὴν ἀποῶνιση αὐτῆ, γιὰτὶ ὁ Γάλλος πλοίαρχος Μισέλ ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν Ἰσπανικῶν ἀποικιῶν, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι ἔτρεμαν καὶ μόνο στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός του...

Ὁ Ζοξέ, ἐνῶ ὀδηγοῦσε τὴ νεαρὴ κυρία του στὸ ὑπόστεγο, δπου εἶχαν μεταφέρει τὸ Γάλλο κουρσάρο, τῆς διηγείτο τὶς λεπτομέρειες τῆς αἰχμαλωσίας του. Ὁ ἐπιστάτης καθόταν μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους λευκοὺς ὑπηρέτας τοῦ πατέρα της στὴν ἀβάνουα τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀγορκαίας, δταν ἔξαφνα μπηγε μέσα λαχανιασμένος ἕνας μαύρος δούλος καὶ ἀνήγγειλε ὅτι εἶχε διη κοντὰ στοὺς ἑσάλους ἕνα καράβι ποὺ φαινόταν πειρατικό. Ὅλοι ἀμέσως ἔτρεξαν στὴν ἀκτὴ καὶ εἶδαν πράγματι ἕνα μεγάλο καράβι, τὸ ὁποῖο, πλείοντα μὲ δυσκολία μὲ τὸν ἀντίθετο ἀνεμο, φαινόταν σάν νὰ διεκθίνετα πρὸς τὴν Ἀβάνα. Στὴν ἀμμοδιά βροῦσαν ἕναν ἄντρα λιποθυμῶμένο καὶ πιασμένο ἀπὸ ἕνα μεγάλο ξύλο. Τὸν μετέφεραν ἀμέσως στὴν ἀγορκαία καὶ ἐκεῖ οἱ μαῦροι δούλοι ἐβεβαίωσαν πὼς ἀναγνώριζαν τὸ πρόσωπο τοῦ ναυαγοῦ αὐτοῦ τὸν κουρσάρο Μισέλ, τὸν ὁποῖον εἶχαν διη ἄλλοτε, ὅπως ἔλεγαν, στὸ νησί τῆς Χελώνας, ὅπου δούλευαν πρὶν τοὺς πάρει στὴν ὑπηρεσία τοῦ δὸν Ἀβιλάρ.

Ὅταν ὁ Ζοξέ ἐτελείωσε τὴν ἀρήγησί του, βροσκόταν περὶ μαζὺ μὲ τὴν Ἰσαβέλλα μπρὸς στὸ μεγάλο ὑπό-

στεγο, ποὺ ἦταν δίπλα στὸ σπίτι καὶ δπου εἶχαν βάλει τὸ ναυαγό. Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀπλωθῆ ἐντομεταξὺ. Μεγάλοι δαυλοὶ ἔκαιγαν φωτίζοντας ἕνα πλῆθος λευκῶν καὶ μαύρων, οἱ ὁποῖοι στριμωγόντουσαν μὲσ' στὸ εὐρύχωρο παρτήγημα. Ὅλοι μιλοῦσαν ζωηρὰ καὶ χειρονομώντας.

Μόλις ἡ Ἰσαβέλλα, ἀκολουθημένη ἀπὸ τὸν Ζοξέ, παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι, μιὰ ξαφνικὴ σιωπὴ ἐπεκράτησε καὶ ἀμέσως ὄλοι ἄνοιξαν μὲ σεβασμὸ τόπο γιὰ νὰ περάσῃ. Ἡ νέα προχώρησε μέσα καὶ τότε εἶδε στὸ κέντρο τοῦ ὑποστέγου ἕναν ἄντρα, καθισμένο σ' ἕνα πάγκο. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μετριῶ ἀναστήματος, τοῦ ὁποῖου ἦμος οἱ πλατειοὶ ὄμοι καὶ τὰ νευρῶδη χέρια φαινόταν μὲ ἀσυνήθιστη δύναμη. Τὰ μακρὰ πορὰ μαλλιά του, κολλημένα ἀπὸ τὸ νερὸ, τοῦ μισοσκέπαζαν τὸ μέτωπο καὶ τὰ μάτια, καὶ ἡ ἀχτένιστη γενειάδα του ἀπλωνόταν ὡς τὸ στήθος.

Ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια του σταυρωμένα, δεμένος χειροπόδαρα μὲ βαρεῖς ἀλυσίδες, ὁ κουρσάρος φαινόταν σάν νὰ μὴν ἔβλεπε τὸ ἐχθρικό πλῆθος, ποὺ μελετοῦσε γύρω του τὸ θάνατό του. Ἰσοῦ τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ μεγάλο αὐτὸ ὑπόστεγο, τὸ γεμάτο γεωργικὰ ἐργαλεία, νὰ τοῦ θίμαζε τὴν ἀγορκαία τοῦ πατέρα του, ἐκεῖ κάτῃ, μακριὰ, κοντὰ στὸ Μπρωτό, δπου μιὰ γυναικὰ μὲ ἄσπρο σκουφάκι, ἔγνεθε κοντὰ τὸ παράθυρο, περμιένονας τὸ γυῖο της, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἔσαναγούριζε ποτέ.

Ὅταν ἡ Ἰσαβέλλα στάθηκε μπροστὰ του, ὁ αἰχμάλωτος τὴν κῆταξε κατάματα καί, βγάζοντας ἕνα βαθθ στεναγμὸ, ἄρπασε τὸ κεφάλι του νὰ γείρη στὸν ὄμο του.

— Λιποθύμησε ἀπὸ τὸ φόβο του! ψιθύρισε τότε οἱ ὑπηρέτες ὀλόγυρα τὸν.

Μὰ ὁ κουρσάρος δὲν ἄκουσε τὴν προσβολὴ αὐτῆ, γιὰτὶ ἡ σκέψις του εἶχε πετάξει πάλι μακριὰ, πέρα ἀπὸ τὸ μεγάλο ὄκεανό! Κοντὰ στὴν γρηοῦλα μὲ τὸ σκοτάδι, ἔβλεπε τώρα μιὰ ὑψηλὴ καπέλλα μὲ μαύρα μάτια, ἡ ὁποῖα ἐκίτταζε τὸν ὄκεανό, ποὺ τῆς εἶχε κλέψει τὸν ἀγαπημένο της καὶ ἡ ὁποῖα σιαροῦσε μὲ μὲς ἔβλεπε πέρα στὸν δρίζοντα κανένα λευκὸ πανί.

Ὅλες αὐτὲς ἡ γλυκεῖς ὀπτασίες τῆς νεανικῆς του ἡλικίας περνοῦσαν τώρα, τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ σκληροῦ κουρσάρου, ποὺ ἔσαναζόταν μὲ τὴν τῆση τρυφερότητα, ἡ ὁποῖα τὸν εἶχε κατακλύσει καὶ τὴν ὁποῖα τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ. Μὲσ' ἀπ' τὰ κλειστὰ βλέφαρά του ἐνοιωθε τὰ βλέμματα τῆς Ἰσαβέλλας καρφωμένα ἀπάνω του καὶ προσηθανόταν ἄδιστα τὴν εὐσπλαχνία, ποὺ γεννιόταν γι' αὐτὸν μὲσ' στὴν καρδιά της.

Ἡ Ἰσαβέλλα πράγματι νόμιζε πὼς θὰ βρῆ μπροστὰ της ἕνα ληστή, γεμάτο λύσσα καὶ μῖσος, καὶ ἔσαναζόταν τώρα ποὺ ἔβλεπε ἕνα ἄνθρωπο ἄντροπολο, ἀπαθὴ καὶ αἰδιάφορο.

Ὁ Ζοξέ, τὴ στιγμή ἐκείνη, ἔδωσε μὲ χαμηλὴ φωνὴ μιὰ διαταγὴ στοὺς ὑπηρέτες καὶ οἱ λίγα λεπτὰ μὲτὰ ἀγχόνη εἶχε στηθῆ στὴ γωνία τοῦ ὑποστέγου.

Ὁ θρόμβος ποὺ ἔκαναν οἱ ὑπηρέτες ἐτοιμαζόντας τὴν, ἐτραβήξε τὴν προσοχὴ τῆς νέας καὶ τοῦ κουρσάρου, κ' οἱ διὸ μαζὺ, στρέφοντας τότε τὸ κεφάλι τους, τὴν εἶδαν. Ἡ νέα γλῶμιωσε κ' ἀνατριχίωσε. Ὁ Γάλλος χαμογέλασε, καὶ πρὶν ἀκόμη τὸν διατάξουν, σηκώθηκε καὶ προχώρησε, γαλήνιος, πρὸς τὴν ἀγχόνη, σέροντας πίσω του τὶς βαρεῖς ἀλυσίδες του, ποὺ ἀντιχοῦσαν πένθημα ἀπάνω στὶς πλάτες.

Γέλια καὶ φωνὲς ἀντήχησαν τότε, μὲ τὸ Μισέλ ἀνέθηκε ἤσυχος μιὰ σκάλα, ποὺ ἦταν μπροστὰ στὴν ἀγχόνη.

Ἡ Ἰσαβέλλα, ἄφωνη ἀπὸ τὴ φρίκη, ἐκίτταζε. Μιὰ ἀγρία πάλῃ γινότανε μέσα της. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἐχθρὸς τοῦ νόμου καὶ γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ. Μὰ ἦταν ἄνθρωπος καὶ ὡς ἄνθρωπος εἶχε δικαιοῦτα στὴν εὐσπλαχνία της. Καὶ ἔξαφνα, μιὰ ἄλλοκοτὴ ὀπτασία

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ

(Τῆς MARCELINE VALMORE)

Τοῦ χάου τώρα ἀτέλειοτα ἐκείνον περμένω... ἡ μέρες μου ἡ μονότονος διαβαίνουν θλιβερά; Δὲ θάβρω τὴν ἀγάτη του, π' ἀπλῆστα τὴν προσμένω, πὸς τὴ ζωὴ μου γέμιζε μὲ φῶς καὶ μὲ χαρὰ;

Γιὰ μὲνα πλέον τίποτα; Ποῦ εἶνε ὅ,τι ἀγατοῦσα;... Ὁ κόσμος ἐρημόθηκε, ἡ ὥρα δὲν περνάει, πὸς διαστικά ἐδιάβαινε, ὅταν κοινὰ του ζῆουσα. Γιατί χτυπᾷς, φτωχὴ καρδιά; Ἐκείνος σὲ ξεχνάει!...

Ἄφου δὲν εἶνε πεῖν γι' αὐτόν, γιατί ἀγορνῶ τις νύχτες, σκορπῶντας στὰ τραγοῦδια μου τὸ φλογερὸ ἐρωτᾷ μου; Διαβάζοντας τοὺς στίχους μου, τὸ ξέρω, θὰ γελοῖσες, γιατί νὰ νοῦσῃς δὲν μορξείς τὴν κόση ἀπὸ ἀπὸ ἐπιστά μου.

Τί τ' ὄφελος κ' ἂν ἐνοιωθῆς; Γιὰ μὲ γιατίρεῖα δὲν εἶνε ἄλλη ἀπ' τὴν ἀγάτη σου, π' ἄλλο ἔχεις δοσμένη. Τὸν ὄκετο σου δὲν τὸν ζητῶ. Καρδιά, στὸν πόνο μείνε!... Τὸ ξέρεις, κάθε ἐλπίδα πεῖν εἶνε γιὰ σὲ χαμένη.

Παίρνοντας τὴν ἀγάτη του, καρδιά, σ' ἔχει ραγίσει. Δὲν εἶσαι παρὰ χάλυσμα, λουλοῦδο μαρμμένο. Εὐτυχισμένη μέρα πεῖν γιὰ σὲ δὲ θὰ φωτίση. Ὅ,τι παίρνει ὁ Ἔρωτας, γιὰ πάντα εἶνε χαμένο!

Καλλιὰτά. Μετάρφ. Δος Μ. ΟΙΚ...

ΘΑ ΠΕΘΑΝΩ...

(Τοῦ Ἑλβετοῦ HENRY SPIESS *)

Μιά εἰρηνική καὶ βοσκεινὴν ἡμέρα θὰ πεθάνω, μὴν ἦσυχὴ καὶ θλιβερὴν ἡμέρα τοῦ Σεπτεμβρίου, μὴν πληχτικὴ καὶ σωητικὴν ἡμέρα θὰ πεθάνω, στὸ πάτωμα τὸ τέταρτο μὰ μέρα θὰ πεθάνω,

Ἐφτὰ θὰ περτουν στὴ σειρά πάνω ἀπ' τὸν Πύργον ὄδες καὶ τότε ἐγὼ τὴν Κοντινὴν γιὰ πάντα θάχω ἀρσην- ὄτωσσο ἀπὸ τὸ Μπουρ-ντε-Φοῦρ τ' ἀλιανὰ θὰ περνοῦνε δείχνοντας τὰ πόδαμα, λουλοῦδο πηδῶντας.

Πολυάσχοιο καὶ διαστικοί, μ' ἐγγραφα φορτωμένο στὴς συνεδρίας τὴν αἰθούσα θὰ μπαίνουν οἱ γραφιάδες. —ἘΤὸ Δικαστήριον ἀγγεῖς, θὰ ποῦνε καὶ σὲ λίγο: —Πάμε ν' αἰκούσουμε λοιπὸν λίγη Νομολογία.

Ὁ Ἄνρι Μαρτὲν θὰ πῆ σιγά, σκιμμένο στὰ χαρτιά του: —ἘΞέρεις; Ὁ Σπας ἐπέθανε!... Τὴ θέση του ὁ καβάνας θὰ ξανατάση ὅπως ἔχτες κ' αἶφιο. Θὰ ἴδωιν νὰ μπαῖνη, χωρὶς νὰ βιάζεται, ὁ Ροσσὲλ μὲ κεφαλὴ σκιμμένη.

Τὸν καρκελῶν ὁ θορῶδος δλο θὰ λιγοστεύη. —ἘΜπειρογῶντες, θὰ ποῦν, ὑπάχουν μὲς' στὴ σάλα; Ἰαδὸς καρὸς θάνα. Ἡ βροχὴ κάτω ἀπ' τὸν κροῖον ἀέρα μαϊάνδρους ἀγγῶς στα βροῦμα τὰ τζάμα θάχη κίρη.

Δὲ θάμα πεῖν ἄλλο τὴ «Ζουρνάλ» ἐκεῖ νὰ ξεδιπλῶνω, γιὰ σταματῶ γυρῶντας ν' ἀνάφω τὸ τοῦγῶο καὶ κάτω νὰ φωτῶ ὁ Κουλέν γιατί εἶνε οἰσῶσάτης... Δὲ θὰ μὸς ξανατῆ ὁ Μορσιέ: —ἘΠοιητὰ μου, καλμῆμα!

Θὰ εἰποῦν: «Ὁ Σπας ἐπέθανε!... Τῶφαγε τὸ φῶς του ποτε τὸν πεῖν δὲ θὰ φανῆ μ' ἕνα βιβλίο στὸ χροῖο!» Ἐκείνου πὸς δὲ μ' ἀγατοῦν θὰ μ' ἔχουν σιχαρῶση. Πόση ζωὴ τοῦ ἄπομεινε ὁ Ὀμιετῆρ θὰ λογαριάζη.

Μονάχη λίγοι στίχοι μου θὰ μείνουν, ταριασμένοι μὲ τὴς βροχῆς τὴ μουσικὴ μὰ μέρα φθινοπώρου. Θὰ εἰποῦν: —Ὁ Σπας ἐπέθανε; σὲ λίγο νὰ ὁ χεμῶνας. Θὰ εἰποῦν: —Ἐἶχε τοῦλάχιστο τὴ ζωὴ του ἀσφαλῶμένη!

Κ' ἐγὼ, πὸς συλλογιζομαί τὸ θάνατο μου τόσο, —στὴ μετερμύρῶση κανεῖς ἂν πρέτει νὰ πιστεῖη— ὁ ἐσεῖς οἱ φίλοι πὸς ἔξαφνα θὰ σᾶς στενοχωρῶσω. στὸν διεκῶφρον τὴν Ἐδὲμ τὴν δίχως δίκες θάμα...

Μετάρφ. Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑ

πέρας μὲρὸς ἀπ' τὰ μάτια τῆς: Εἶδε τὸν πατέρα τῆς δεμένο σ' ἕνα δέντρο, ἴπου τὸν ἔβρανε ἡ βροχὴ, μπροστὰ σ' ἕνα ἄλλο ἄμλο ἀνθρώπων, πὸς τὸν σημάδεταν μὲ τὰ δπλα του.

Ἡ ὄπτασία αὐτὴ τῆς ἔκανε ἐντίπωση καὶ ἡ προληπτικὴ Ἰσπανίς τὴν ἐθεώρησε ὡς μὴ θετικὴ προειδοποίηση. Ὑψωσε ἀμέσως τὰ χέρια τῆς καὶ μῖσα στὴ γενικὴ σιωπὴ εἶπε:

—Νὰ λύσετε τὰ δεσμὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τὸν ἀφήσειτε ἐλεύθερο νὰ φύγη!

Γιὰ μὴ στιγμὴ βαθυτάτη κατὰλήξις ἐπεκράτησε μεταξὺ τὸν δημῶν. Ἔπειτα κ' ἴθνηοι διαμαρτυροῖς ἀκούστηκαν.

—Τί κάνετε, σενοῖτα; φώναξε ὁ Ζοζέ.

—Σῶζω τὸν πατέρα μου... ἀπάντησε ἡ Ἰσαβέλλα.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὰ λόγια τῆς καὶ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ πάρκου. Ἀμέσως ὅλοι ὤρμησαν ἔξω ἀπ' τὸ ἰπὸ- στεγο καὶ εἶδαν τότε ἕνα πλῆθος ἐνόπλιον νὰ ξεπροβάλλη ἀπ' ὄλες τῆς μεριεῖς, οὐρλοῦζοντας ἄγρια καὶ σπῶχνοντας μπροστὰ τους ἕναν ἀνθρώπο ἄλυσσοῦτο.

—Οἱ πειρατὰ! χιτῆραμε! φώναξαν οἱ Ἰσπανοὶ καὶ ἄρχισαν νὰ φεύγουν πρὸς ὄλες τῆς μεριεῖς.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔβγαλε μὰ διαπεραστικὴ κρηγιὴ καὶ, ὀρμῶντας πρὸς τὸν ἄλυσσοῦτο ἀνθρώπο, φώναξε ὀλοῦζοντας:

—Πατέρα μου!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως μὰ φωνὴ δυνατὴ ἀκούστηκε, δεσπῶζοντας στὴν ὀρλοῦση:

—Σταθῆτε!... Αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε ἱερό!... Δὲν μὲ ἀνα- γωρίζετε!...

Οἱ πειρατὰ, ξαφνασμένοι, κῦττασαν αὐτὸν πὸς τοὺς μλοῦσες καὶ ἀμέσως ἔβγαλαν μὸς τρομερὴ κρηγιὴ χαρῆς καὶ θριμῶν:

—Ὁ Μισέλ!... Ὁ ἀρχηγὸς μας!...

—Ναί, ἐξακολούθησε ὁ κορυφῶος, εἴμ' ἐγὼ. Αὐτὴ ἡ κόρη μου ἔσωσε τὴ ζωὴ καὶ ἀπατῶ ἀπὸ σᾶς νὰ σεδαστήτε αὐτὴ καὶ ὅ,τι εἶνε δικὸ τῆς!

Ἐπειτα, κῦτᾶζοντας τὸν αἰχμάλωτο, εἶπε:

—Πῶς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος;

—Ὁ πατέρας μου, ἀπάντησε ἡ Ἰσαβέλλα.

—Ἄστε τον! διέταξε ὁ κορυφῶος.

Οἱ πειρατὰ, χαροῦντο πὸς εἶχαν ξαναβρῆ τὸν ἀρχη- γό τους, τὸν ὁποῖον νόμιζαν νεκρό. Ἰπάκουσαν καὶ ἀπεσῶ- θησαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἰπὸστεγο.

—Δεσπῶνς, εἶπε τότε ὁ Μισέλ στὴν Ἰσαβέλλα, τώρα εἴμαστε ἴσα. Χαίρετε!...

Καὶ ἐξαφανίστηκε μὲ τὴ σειρά του μέσα στὰ σκότη.

.....

Νὰ τώρα τί εἶχε διαδοραματισθῆ προηγουμένως:

Μὲ τὴ συνθημαμένη τους τὸλημ, οἱ πειρατὰ, ἐπωφελού- μενοι τοῦ σκότους, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κυρνεύουν τὴν Ἀ- θάνα. Μὰ ἔξαφνα ἕνα κῦμα ὄραξε τὸν ἀρχηγό τους, τὸν ὁποῖον οἱ σύντροφοί του δὲν κατορθῶσαν νὰ σῶσουν. Οἱ Γάλλοι ἔκαναν τότε τὴν ἐπιδρομὴν τοὺς χωρὶς ἀρχηγό, μὰ ἡ φρουρὰ τῆς Ἀθάνας τοὺς ἀπέκρινε καὶ ἔτσι ἀναγκά- στησαν νὰ ξαναμποῦν στὸ καράβι τους, παίρνοντας μόνο μαζὺ τους μερικὸς αἰχμάλωτους, τοὺς ὁποῖους ἐκρέμασαν. Ὁ πατέρας τῆς Ἰσαβέλλας ἦταν μεταξὺ αὐτῶν καὶ θὴ συμμεριζῶταν τὴν τύχη τους, ἂν αὐτὸς πὸς εἶχε ἀντικα- ταστήσι τὸν ἀρχηγὸ τὸν κορυφῶον δὲν πρῶτεινε νὰ τὸν κρατήσουν ὡς ἄμφο. Τότε οἱ πειρατὰ, γιὰ νὰ ικανοποιη- θῶν καὶ νὰ ἐκδικηθῶιν γιὰ τὴν ἀπιστία τους, ἀποφάσισαν νὰ ἐρη- μῶσουν ὄλη τὴν ἀκτὴ τῆς Κοῦβας καὶ ἔτσι ἡ τύχη τοὺς ἔφερε στὸ σπίτι τοῦ αἰχμάλωτου τον, ὅπου, ὅπως εἶδαμε, καὶ ξαναβρῆκαν τὸν ἀρχηγό τους.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πᾶ ἀλλόκοτη περιπέτεια, πὸς συνέβη στὸν περιφρημο κορυφῶο Μισέλ. Τὴ θιμῶταν σ' ὄλη του τὴ ζωὴ καὶ, ἀπὸ τότε, φαι- νόταν γλυκὸς καὶ μεγαλόκαρδος πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἡ τύχη τοῦ πολέμου ἐρριχνε στὰ χέρια του.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Στὴν τελευταία «Ἐκθεσ. Σκυλλῶν» τοῦ Παρισσοῦ:

— Πόσο ἔχει αὐτὸ τὸ ὑπέροχο σκυλλὶ τοῦ Ἁγίου Βερναρδου;

— Λέκα χιλιάδες φράγκα.

— Διάβολε! Σὺν ἀκριβὸ εἶνε... Καὶ αὐτὸ ἐκεῖ τὸ λαγονικό;

— Δεκαπέντε χιλιάδες...

— Τότε θὰ προτιμῶσι αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ σκυλλάκι τοῦ σα- λονιοῦ. Πόσο ἔχει;

— Εἴκοσι χιλιάδες...

— Τί διάβολο! Ὅσο μικρότερο εἶνε τὸ σκυλλί, τόσο περισσότερα ζητᾷτε!... Καθὼς πάτε, εἰν δὲν ἀγοράσω... κανένα σκυλλί, θὰ μοῦ ζητήσετε ὀλόκλη- ρη περιουσία!...

(*) Ὁ HENRY SPIESS εἶνε Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ τὸ ποιητὰ τὸν τὰ θῶρανος στὴ γαλλικὴ γλῶσσα. Γεννήθηκε στὴ Γενεβὴ στὰ 1818 καὶ καθολοῦθηκε μεθῶρετα νεωμῆς στὸ βλαί Πανεπιστήμιον. Μόλις ἔληξε τὸ διακίμα τοῦ ἐκπαιδῶου ἐξῆσκη γιὰ λίγον καιρὸ τὸ ἐπάγγελμά του, ἀλλὰ δὲν ἄρχισε νὰ ἀφοσιώσῃ στὴ φιλολογίᾳ. Ἐδημοσίωσεν διὰ ποιητικῆς συλλογῆς τῆς «Ἔριμος τῶν δικαστηρίων» καὶ τὴ «Σιωπὴ τῶν ὄρων». Τὸ ποιητὰ πὸς δημοσιῶουμε σήμερα εἶνε ὀμολογῶ- μένος τὸ καλύτερο του καὶ σχετικὸ μὲ τὴ ζωὴ του ὡς δι- κηγῶρο.